

Пісня, що зупиняє ріки

КУПИТИ

Її краса - найгостріший у світі клинок

- Бестселер The New York Times та USA Today
- Найочікуваніша фентезі-новинка 2024 року

Красу Сі Ши всі вважали благословенням. І саме завдяки їй життя дівчини з маленького китайського селища змінилося. Замість заміжжя та простих сімейних буднів, Сі Ши стає шпигункою. Її мета - знищити сусіднє королівство разом з його жорстоким правителем Ву.

Ерудована, харизматична й безмежно красива Сі Ши мусить причарувати Ву. Але права на помилку вона не має. Якщо її викриють як зрадницю, Сі Ши занепасть обидва королівства. І втратить того, хто ладен віддати власне життя за один лише погляд її неземних очей.

Розділ перший

Кажуть, коли я народилась, усі дикі гуси враз розучилися літати й спустилися з неба на землю, а риби пішли на дно, забувши, що вміють плавати. Навіть лотоси в садах затремтіли й відвернули головки, навіки соромлячись своєї зів'ялої краси на тлі моєї вроди. Ці пишномовні вихваляння завжди викликали в мене сміх. Однак зерна правди в них таки були: моя краса здавалася чимось неприродним, бо виходила за межі самої природи; а від краси до руйнування — один крок.

Ось чому мама наполягала, щоб я закривала обличчя перед виходом із дому.

— Не привертай до себе небажаної уваги, Сі Ши, — застерігала вона, поправляючи на мені вуаль, що рябіла й виблискувала в полуденному світлі, біліючи краями. — Це небезпечно для такої дівчини, як ти.

Для такої дівчини, як я.

Ці слова могли означати що завгодно, і я воліла зайве не сушити собі тим голови й не збурювати старих спогадів. Ну от хоча б про двох сільських рум'яних тіточок, які колись наско-чили в гості й оніміли, побачивши мене.

— Вона така гарненька, — нарешті здобулась на слова одна з них. — З такою красою царства руйнувати й розоряти міста.

Треба думати, то був комплімент. А друга все норовила звести мене зі своїм синком, утричі старшим за мене, який працював лісорубом, як мій батько, а обличчям скидався на гіркий гарбуз.

— Іди сюди, — сказала мама.

Я підійшла, і вона обернула вуаль навколо моєї голови, перебираючи тканину тонкими мозолястими пальцями, натрудженими за день чищенням сирого шовку, а ввечері — миттям старих каструль. Вуаль м'яко спадала мені на ніс, губи й підборіддя, охолоджуючи від липкої літньої спеки. Я подумала, що маю бути вдячною їй за бажання захистити мене від сторонніх очей. Он мати Чжен Дан практично виставила на загальний огляд її вроду — і вже семеро чоловіків із нашого села потикались на поріг їхнього будинку, несучи щедрі подарунки й благаючи її руки та серця. Про

це Чжен Дан розповіла мені пізно ввечері, кривлячи губи від огиди, а її рука в моїй стискалася в кулак.

— Повернуся ще до сутінків, — пообіцяла я мамі, бо знала, що вона почне хвилюватися задовго до цього, хоч до річки недалеко від нашого західного кутка села, та й ходила я туди однією і тією ж дорогою бозна-скільки разів.

Але такі дівчата, як я, іноді зникали. Хоча «зникали» — це надто м'яко сказано. Правда була страшнішою: їх викрадали, убивали, продавали. Чоловіки обмінювалися ними, наче рідкісними порцеляновими виробами. Особливо часто це траплялося тепер, поки рани війни ще не загоїлися: царство У не давало спокою нашому народові, а залишки нашої армії були надто виснажені й розпорошені, тож захищати дівчат було просто нікому.

— Не барися там, повертайся якомога швидше, — наказувала мама, тицьнувши мені в руки грубо сплетений бамбуковий кошик із пасмами шовкової пряжі.

Я насторожено йшла селом. Довга вуаль лоскотала мені щоку й незабаром прилипла до мокрого від поту обличчя, та водночас вона трохи приглушувала не надто приємні запахи козячої шкіри, бруду й сирої риби. Навколо більшість будинків усе ще лежали в руїнах: у стінах зяяли дірки, схожі на колоті рани; подвір'я були засипані битим камінням, немов черепами. Усі ці чорні сліди, які залишили по собі воїни царства У, викликали в мене страшні спогади: усюди палали пожежі, дзвеніли мечі у ворожих руках, на яких багрянěla кров наших людей. Ці жахіття так і стояли в мене перед очима, не йшли з голови, переслідували. Іноді вечорами мені ввижалися привиди, які немов пливли над стежками, укритими жовтим пилом, — привиди всіх мешканців села, яким не пощастило вижити.

Праворуч скрипнули двері, повертаючи мене в сьогодення.

Віддалік почулися голоси. Якийсь чоловік відкашлювався густим мокротинням. Я прискорила крок, притиснувши кошик до себе...

Як завжди, я почула річку, перш ніж побачила її. Від невпинного шуму води, схожого на пісню плескоту хвиль, що зливався з криком гусей,

ставало легше на душі. Потім ніби в'язи розступилися, відкриваючи очам чудовий краєвид: траву, що здіймалася хвилями під подихом вітру, розсипану на березі гладку гальку з біло-сірими цятками, наче перепелині яйця. Тут не було нікого, крім мене, і я раділа цьому. Мені завжди подобався звук самотності, спокій власного дихання. Коли доводилося перебувати серед інших людей, відчувати на собі їхні погляди, часто виникало дивне нав'язливе відчуття, що моє обличчя і тіло не належать мені. Ніби я була створена виключно для осолоди їхніх очей.

Я дістала з кошика перше пасмо шовку, обережно розгорнула його й занурила в прохолодну річкову воду. Раз, другий, третій. Потім віджала його насухо — вода струмочками стікала по зап'ястях. Наче й нехитра справа, але вона була складнішою, ніж могло здатися на перший погляд. Непраний шовк грубий, шорсткий, аж на шкірі рук залишалися рожеві пухирі після роботи з ним; а випраний — такий важкий, що давалось, наче тримаєш у руках не шовк, а овечу шкіру. Я робила короткі перерви, щоб перевести дух і розслабити м'язи. Щоб помасажувати рукою ніжну шкіру над серцем. За легендою, коли моя мати прала шовк на цій же річці, їй до рук несподівано потрапила чудова перлина, і невдовзі вона завагітніла мною. У цих переказах я навіть не людина, а якась міфічна істота, але принаймні вони пояснюють моє погане самопочуття: з дитинства я відчувала біль у грудях, який час од часу вщухав, але ніколи не зникав повністю. Іноді мені здавалось, що в моєму серці є тріщина, яку неможливо нічим закрити.

Раптом біль став гострішим. Я здригнулась, брови нахмурилися, пасмо шовку випало з рук на землю. Спробувала видихнути. На цей біль не було ради — треба чекати, поки він мине сам.

Я все ще трималася за груди, коли звіддалік почула крик.

Схоже, кричала дитина.

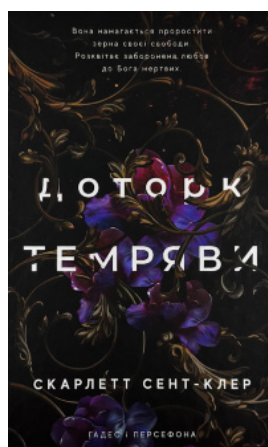
«Сусу!» — розірвала мозок думка, але ж це було безглуздо.

Я випросталась і примружилася, серце калатало від болю і від страху. Дві постаті наближались берегом річки: за худенькою розпаланою дівчинкою гнався якийсь здоровило.

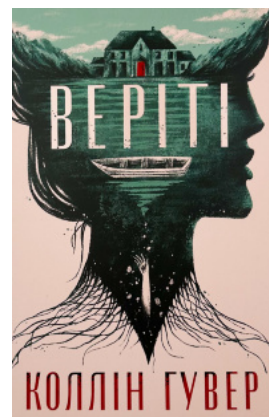
Рекомендована література

І де був той розум?..

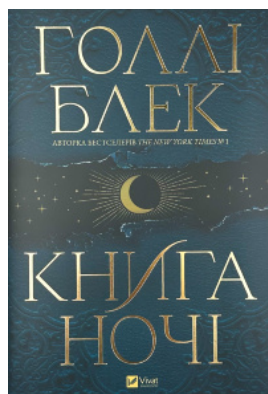
Доторк темряви. Гадес і Персефона. Книга 1

Веріті. Ексклюзив

Розбитий лицар

Книга ночі (з кольоровим зрізом)

Шкодуючи за тобою

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ